



ČESKÁ REPUBLIKA  
**ROZSUDEK**  
**JMÉNEM REPUBLIKY**

Městský soud v Praze jako soud odvolací rozhodl v senátě složeném z předsedkyně senátu JUDr. Naděždy Zachystalové a soudkyně JUDr. Ivy Zemanové a JUDr. Ivy Březinové ve věci

žalobkyně: **Ing. E. V.**, narozená dne xxx  
bytem Xxx, Xxx  
zastoupená advokátem Mgr. Lukášem Trojanem  
sídlem Na Strži 2102/61a, 140 00 Praha 4

proti  
žalované: **Česká republika - Ministerstvo spravedlnosti**, IČO 00025429  
sídlem Vyšehradská 424/16, 128 10 Praha 2 - Nové Město  
za níž jedná Úřad pro zastupování státu ve věcech majetkových  
sídlem Rašínovo nábřeží 390/42, 128 00 Praha 2 - Nové Město

**o zaplacení částky 916 514,50 Kč s příslušenstvím, o ušlý zisk ve výši 5 039 358,20 Kč**  
o odvolání žalobkyně proti rozsudku Obvodního soudu pro Prahu 2 ze dne 30.11.2022,  
č. j. 14 C 155/2021-127,

**takto:**

- I. Rozsudek soudu prvního stupně se ve výroku I. v jeho vyhovující části **potvrzuje** a v jeho zamítavé části se **mění** tak, že žalovaná je povinna zaplatit žalobkyni dalších 680 800 Kč s úrokem z prodlení ve výši 8,25 % ročně od 9. 4. 2021 do zaplacení jduoucím, a to do 15 dnů od právní moci rozsudku, jinak se v této části **potvrzuje**.
- II. Ve výroku II. se rozsudek soudu prvního stupně **mění** tak, žalovaná je povinna zaplatit žalobkyni částku 141 648 Kč s úrokem z prodlení ve výši 8,25 % ročně od 9. 4. 2021 do zaplacení jduoucím, a to do 15 dnů od právní moci rozsudku, jinak se v tomto výroku **potvrzuje**.

- III. Žalovaná je povinna zaplatit žalobkyni náhradu nákladů řízení před soudy obou stupňů ve výši 831 Kč, a to do 15 dnů od právní moci rozsudku k rukám advokáta Mgr. Lukáše Trojana.

#### Odůvodnění:

1. Napadeným rozsudkem soud prvního stupně rozhodl, že žalovaná je povinna zaplatit žalobkyni náhradu škody za náklady vynaložené na právní zastoupení ve výši 21 296 Kč s úrokem z prodlení ve výši 8,25% ročně z této částky ode dne 9. 4. 2021 do zaplacení, to vše do 15 dnů od právní moci rozsudku, když v převyšující části co do 895 218,50 Kč s úrokem z prodlení 8,25% ročně z této částky od 9. 4. 2021 do zaplacení, se žaloba zamítá (výrok I.), že žaloba, aby žalovaná byla povinna zaplatit žalobkyni 5 039 358,20 Kč spolu se zákonným úrokem z prodlení ve výši 8,25% ročně z této částky ode dne 9. 4. 2021 do zaplacení, se zamítá (výrok II.), a že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení (výrok III.). Rozhodl tak o žalobě na náhradu obhajněného ve výši 916 514,50 Kč a ušlého zisku ve výši 5 039 358,20 Kč v důsledku nezákonného trestního řízení vedeného v prvním stupni u Městského soudu v Praze pod sp. zn. 10 T 80/2014 (tzv. kauza Xxx), ve kterém byla žalobkyně zproštěna obžaloby (dílní nárok na náhradu nemajetkové újmy poškozením dobrého jména a zdraví vyčíslený částkou 6 616 641,80 Kč byl vzat zpět, k čemuž soud prvního stupně částečně zastavil řízení usnesením ze dne 11. 10. 2021, č. j. 14 C 155/2021-74). Jde-li o obhajně, žalobkyně svým obhájčům vyplatila celkem 1 807 845,50 Kč, žalovaná tento nárok uspokojila co do částky 607 843,50 Kč, požadovaná částka 916 514,50 Kč je pak dána především zvýšením odměny některých (v žalobě podrobněji uvedených) úkonů obhajoby určené podle § 7 bodu 5 a § 10 odst. 3 písm. c) vyhl. ministerstva spravedlnosti č. 177/1996 Sb., advokátního tarifu, ve znění pozdějších předpisů, na trojnásobek pro mimořádnou obtížnost podle § 12 odst. 1 advokátního tarifu. Náhradou ušlého zisku ve výši 2 363 273 Kč se žalobkyně domáhala náhrady investice velkého množství osobního a pracovního času, který žalobkyně musela věnovat své obhajobě, což vedlo k omezení času věnovaného vlastní výdělečné činnosti. Náhradou ušlého zisku ve výši 2 676 085,20 Kč se pak žalobkyně domáhala náhrady 60 % (z důvodu určité míry nejistoty zvolení) z částky 4 460 142 Kč představující plat dle nařízení vlády č. 37/2003 Sb., o odměnách za výkon funkce členů zastupitelstev, které jí ušel nezvolením (v důsledku poškození dobrého jména trestním stíháním) do funkce radní zastupitelstva Hlavního města Prahy xxx.
2. Po skutkové stránce soud prvního stupně zejména zjistil, že dne 26. 3. 2013 vydal Útvar pro odhalování organizovaného zločinu SKPV, expozitura České Budějovice, usnesení č. j. U00Z-207/TC-2012-292100 o zahájení trestního stíhání mimo jiné proti žalobkyni, a to pro zločin porušení předpisů o pravidlech hospodářské soutěže podle § 248 odst. 2 alinea druhá, odst. 4 písm. a) tr. zákoníku v jednočinném souběhu se zločinem porušení povinnosti při správě cizího majetku podle § 220 odst. 1, odst. 3 tr. zákoníku, spáchané ve formě spolupachatelství, kterých se měla žalobkyně dopustit blíže popsáním způsobem; žalobkyně byla ohrožována trestem odnětí svobody v rozmezí 2 až 8 let. Na jednání zastupitelstva Hlavního města Prahy dne xxx byla v obecné rovině probírána tzv. kauza trestního stíhání Xxx, přičemž bylo ve vztahu k žalobkyni a obecně ve vztahu k TOP 09 vyčítáno, že je vedeno vůči těmto osobám trestní stíhání za uzavření nevýhodných smluv se společností Haguess a.s, konkrétně smlouvy o poskytování základní podpory programového vybavení a smlouvy o poskytování rozšířené podpory programového vybavení, kdy je k tíži obviněných přičítáno způsobení škody dosahující cca 25 000 000 Kč, přičemž pochybení je kriticky shledáváno v tom, že byla porušena pravidla pro zadávání veřejných zakázek. Obžaloba byla k Městskému soudu v Praze podána dne 20. 6. 2014, a byla vedena pod sp. zn. 10 T 8/2014. Usnesením Vrchního soudu v Praze ze dne 26. 9. 2015, sp. zn. 5 To 19/2015, bylo zrušeno usnesení Městského soudu v Praze ze dne 19. 12. 2014 vydaného předsedou senátu JUDr. Petrem Novákem, a věc byla nařízena projednat v jiném složení senátu, čímž byla věc přidělena senátu soudce JUDr. Alexandra Sotoláře. Nový senát ve věci vydal po 44 jednacích dnech hlavního líčení dne 8. 9. 2016 rozsudek č. j. 10 T 8/2014-11610, kterým žalobkyni

uznal vinnou ze spáchání zločinu porušení předpisů o pravidlech hospodářské soutěže podle § 248 odst. 2 věta druhá, odst. 4 písm. a) a b) tr. zákoníku a zločinu porušení povinnosti při správě cizího majetku podle § 220 odst. 1, odst. 3 tr. zákoníku a odsoudil žalobkyni k úhrnnému trestu odnětí svobody v trvání 3 let, který podmíněně odložil na zkušební dobu 3 let, žalobkyně též byla povinna nahradit Hlavnímu městu Praha 40 000 Kč. K odvolání žalobkyně byl tento rozsudek v odsuzující části jako nezákonný zrušen usnesením Vrchního soudu v Praze ze dne 12. 9. 2018, č. j. 5 To 21/2018-12248. Městský soud v Praze vydal další rozsudek dne 17. 12. 2018, a opětovně odsoudil žalobkyni a uložil jí stejný trest, stejně také soud rozhodl o náhradě škody. Usnesením ze dne 27. 9. 2019, č. j. 5 To 17/2019-13236, Vrchní soud v Praze k odvolání žalobkyně napadený rozsudek opět zrušil jako nezákonný a nařídil, aby se věc projednala v jiném složení senátu z důvodu, že předchozí senát předsedy JUDr. Sotoláře nerespektoval závazný právní názor nadřízeného soudu a současně manipuloval s obsahem protokolů z hlavních líčení; to bylo následně také shledáno jako kárné provinění předsedy senátu rozhodnutím Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 7. 2020, č. j. 13 KSS 6/2019-367. Dne 13. 3. 2020 vydal Městský soud v Praze rozsudek č. j. 10 T 8/2014-14491, kterým žalobkyni zprostil obžaloby podle § 226 písm. b) tr. řádu, neboť v žalobě označený skutek není trestným činem; rozsudek nabyl právní moci dne 13. 5. 2020.

3. Po právní stránce soud prvního stupně odkázal na § 1 odst. 1, § 2, § 5, § 7 odst. 1, § 8 odst. 1 a § 26 zák. č. 82/1998 Sb., o odpovědnosti za škodu způsobenou při výkonu veřejné moci rozhodnutím nebo nesprávným úředním postupem (dále jen „OdpŠk“). Podrobně uvedl, které úkony obhajoby v trestním řízení považoval za účelné a náleží za ně odměna a za které nikoliv, a přiznal 21 296 Kč za 4 úkony studia vyšetřovacího spisu ve dnech 22. 4., 23. 4., 31. 5. a 28. 6. 2013 po 2 300 Kč a za sepis vyjádření obžalované ze dne 20. 8. 2018 s odměnou 6 900 Kč, s připočtením režijního paušálu po 300 Kč za každý z těchto úkonů a náhradou DPH 3 696 Kč. Nepovažoval přitom za důvodný požadavek na zvýšení odměny na trojnásobek pro složitost těchto úkonů, neboť právní služby v uvedené věci lze sice považovat za náročné, nicméně nikoliv mimořádně náročné z časového hlediska či s ohledem na nutnost použití cizího práva nebo cizího jazyka podle § 12 odst. 1 advokátního tarifu, s tím, že náročnost úkonů právních služeb je zohledněna již v rámci nastavení mimosmluvních odměn (odvíjí se od závažnosti trestného činu a s tím související trestní sazby).
4. Pokud jde o nárok na náhradu ušlého zisku, soud prvního stupně uvedl obecné podmínky důvodnosti tohoto nároku ve smyslu § 2952 zák. č. 89/2012 Sb., občanského zákoníku, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „o. z.“), ve spojení s § 26 OdpŠk, s tím, že nepostačuje pouhá pravděpodobnost a musí být postaveno najisto, že nebýt škodní události, poškozený by získal určitý majetkový prospěch. Žádná fikce či domněnka rozsahu škody se neuplatní, a vznik a rozsah škody musí poškozený prokázat. Nárok na ušlý zisk poklesu příjmů oproti průměru v letech 2013 a 2014 nemůže být důvodný, neboť vedením trestního stíhání nebylo žalobkyni zcela znemožněno vykonávat podnikatelskou činnost. V souladu s nálezem Ústavního soudu ze dne 30. 11. 2020, sp. zn. I. ÚS 922/18, trestní stíhání žalobkyni v podnikatelské činnosti limitovalo, trestní stíhání však nezpůsobilo stav, že by jí fakticky znemožnilo vykonávat podnikatelskou činnost po celé období 2015 až 2019. Nárok na náhradu ušlého zisku v důsledku nezvolení do funkce radní Hlavního města Prahy je pak podle soudu prvního stupně spekulativní povahy, neboť pravděpodobné povolební zařazení nebylo, stejně jako v posledně uvedeném případě toto nebylo postaveno najisto, přičemž nepostačuje pouhá pravděpodobnost.
5. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud prvního stupně podle § 142 odst. 2 zák. č. 99/1963 Sb., občanského soudního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „o. s. ř.“), s tím, že žalobkyně byla neúspěšná co do ušlého zisku a částečně byla úspěšná jen co do náhrady obhajobního.
6. Proti tomuto rozsudku podala žalobkyně v plném rozsahu včasné a přípustné odvolání. Namítla v něm, že soud prvního stupně nesprávně nepřihlédl k vyjádření žalobkyně ze dne 11. 7. 2022, že povaha těchto úkonů není podobná návrhům a stížnostem ve věcech, o kterých se rozhoduje na veřejném zasedání, navíc soud prvního stupně svůj závěr o povaze úkonů nijak neodůvodnil,

nezabýval se konkrétní povahou sporných úkonů a posoudil je bez dalšího podle jejich názvu, rozsudek je tak nepřezkoumatelný. Soud prvního stupně též pominul, že projednávaná věc byla též mimořádně složitá a komplexní, spis měl cca 15 000 stran, byla nutná konzultace s IT specialisty a nadstandartní specializace obhájců v oblasti obecního zřízení, hospodářské soutěže, veřejných zakázek, kteří se připravovali do pozdních nočních hodin, v kauze figurovalo obrovské množství svědků a listinných důkazů, věc byla medializována a šlo o jednu z nejnáročnějších trestních řízení před českými soudy za poslední roky. Nelze tak akceptovat, že náročnost tohoto sporu je zohledněna již v základním nastavení mimosmluvních odměn, k čemuž žalobkyně odkázala na rozhodnutí Krajského soudu v Českých Budějovicích ze dne 12. 9. 1994, sp. zn. 3 To 471/94, publikované na s. 42 a násl. časopisu Soudní rozhledy č. 2/1995. Jen rozsudek trestního soudu ze dne 8. 9. 2016, proti kterému podávali obhájci odvolání, měl 263 stran, další rozsudek ze dne 17. 18. 2018 pak 271 stran, a příprava odvolání proti takovým rozsudkům o desítkách stran nemůže být jednoduchým nebo běžným úkonem obhajoby. Na hlavním líčení se obhájci vyjadřovali k vysoce odborným otázkám a mimořádně rozsáhlému dokazování, a i protokoly z hlavních líčení mívaly běžně 50 i 70 stran. Ust. § 12 odst. 1 advokátního tarifu navíc uvádí jen demonstrativní výčet podmínek mimořádné obtížnosti, nemusí tedy jít jen o úkony s použitím cizího práva nebo jazyka. K nároku na náhradu ušlého zisku provedl soud prvního stupně porovnání se skutkově nesrovnatelnými rozhodnutím Nejvyššího soudu, a pominul závěry obsažené v rozhodnutích Ústavního soudu, které nerealistické požadavky Nejvyššího soudu překonávají, a je tedy nesprávný názor, že příčinná souvislost mezi škodní událostí a majetkovým prospěchem musí být postavená najisto. Jen přezkum smluv se společností Haguess, provedený k pokynu soudce JUDr. Alexandra Sotoláře dne 2. 9. 2015, zabral žalobkyni 340 hodin, a prokázání manipulace s protokoly zabralo žalobkyni dalších 300 hodin, a tento čas žalobkyně nevynaložila ze své vůle. Dále musela žalobkyně věnovat velkou část svého osobního a profesního života na přípravu na 44 hlavních líčení, a po tuto dobu se nemohla věnovat výdělečné činnosti, přičemž není správný názor, že nárok by byl dán, pokud by poškozené byla výdělečná činnost znemožněna *zcela*. Důvodný je též nárok na náhradu ušlých náhrad plynoucích z titulu radního Hlavního města Prahy, neboť trestní řízení zničilo politickou reputaci žalobkyně i politické strany, za kterou kandidovala, a byla zde vysoká míra pravděpodobnosti, že bez trestního stíhání by strana TOP09 sestavila koalici s hnutím ANO, popř. s jiným i subjekty a žalobkyně by ze xxx místa kandidátky stala radní, neboť tuto funkci již zastávala. Míru nejistoty zohlednila žalobkyně tím, že požadovala jen 60 % namísto 100 % odpovídajícího platu. Žalobkyně proto navrhla, aby odvolací soud změnil rozsudek soudu prvního stupně tak, že žalovaná je povinna zaplatit žalobkyni částku 916 514,50 Kč a 5 039 358,20 Kč spolu s příslušenstvím do tří dnů od právní moci rozsudku vč. náhrady nákladů řízení.

7. Žalovaná v písemném vyjádření k odvolání žalobkyně jen stručně uvedla, že se se skutkovými i právními závěry soudu prvního stupně plně ztotožňuje.
8. Odvolací soud přezkoumal napadený rozsudek včetně řízení, které jeho vydání předcházelo (§ 212 a § 212a zák. č. 99/1963 Sb., občanského soudního řádu, ve znění pozdějších předpisů, dále jen „o. s. ř.“), a dospěl k závěru, že odvolání je částečně důvodné.
9. Po částečném zastavení řízení o nárok na náhradu nemajetkové újmy (viz bod 1 odůvodnění tohoto rozsudku odvolacího soudu) jsou zbývajícím předmětem řízení fakticky tři nároky se samostatným skutkovým základem, a to náhrada ušlého zisku v podobě ztráty odměn, které by žalobkyně získala v případě volebního úspěchu politické strany žalobkyně TOP 09, sestavení koalice a zvolení do funkce radního hlavního města Prahy. Dále žalobkyně požaduje náhradu ušlého zisku způsobeného tím, že množstvím času věnovaného na přípravu své obhajoby v původním trestním řízení se žalobkyně nemohla věnovat jiným výdělečným činnostem, kterým by žalobkyně pokryla výpadek z příjmů. Třetím nárokem je náhrada tzv. obhajného, tj. nákladů na obhajobu v původním trestním řízení, které obhájcem žalobkyně náleží, nadto i po mimořádném zvýšení odměny podle § 12 odst. 1 advokátního tarifu, za vynaloženou odměnu na úkony právní služby v původním

trestním řízení. Soud prvního stupně částečně vyhověl jen posledně uvedenému nároku, co do obou nároků na ušlý zisk soud prvního stupně žalobu zamítl.

10. Jde-li o první nárok na náhradu ušlých odměn po volbách do zastupitelstva Hlavního města Prahy, odvolací soud se ztotožňuje se závěrem soudu prvního stupně o nedůvodnosti tohoto nároku pro jeho spekulativní povahu. Žalobkyně v odvolání i na s. 29 žaloby uvádí, že si je vědoma, že společně s volbami existuje určitá míra nejistoty ohledně jejího znovuzvolení, proto žádá náhradu za ušlý zisk ve výši 60 % platu radního xxx (vypočteného podle nařízení vlády č. 37/2003 Sb., o odměnách za výkon funkce členů zastupitelstev), který činí 2 676 085,20 Kč. Takové zohlednění nejistoty co do příčinné souvislosti ve výpočtu požadované náhrady však právní řád připouští jen v ust. § 2925 o. z., a při výpočtu ušlého zisku podle OdpŠk je nutné trvat na obecných závěrech shrnutých např. v rozsudku Nejvyššího soudu ze dne 18. 8. 2022, sp. zn. 30 Cdo 2692/2021, ze kterých vycházel i soud prvního stupně. Je tedy třeba, aby soud o možnosti výděleku nabyt praktickou jistotou, byť by výdělek nebyl „na spadnutí“ a musela by k němu přistoupit ještě další okolnost. Je přitom nepochybné, že v daném případě byl tvrzený ušlý výdělek závislý na události s *vysokou* mírou nahodilosti. Za podstatné je třeba též uvést, že v případech nedůvodných trestních stíhání, která se negativně odrazí na věrohodnosti poškozeného před veřejností a vedou ke „zničení politické kariéry,“ resp. k negativnímu zásahu do profesního života, se tyto zásahy zohledňují v určení peněžitého zadostiučinění za *nemajetkovou* újmu způsobenou tímto nedůvodným stíháním (šrov. např. rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 21. 10. 2014, sp. zn. 30 Cdo 3858/2013, nález Ústavního soudu ze dne 21. 6. 2021, sp. zn. II. ÚS 417/21, nebo rozsudek zdejšího odvolacího soudu ze dne 25. 9. 2019, č. j. 91 Co 120/2019-160 vydaný ve věci Mgr. J. K.), a za tuto újmu byla žalobkyni již pravomocně (rozsudkem odvolacího soudu ze dne 30.11. 2022, č. j. 91 Co 309/2022-551) celkem 500 000 Kč. Stejným způsobem byl zohledněn též vliv trestního stíhání ve stejné trestní kauze na ostatní spoluobžalované, tj. na Ing. P. R., kterým bylo rozsudkem zdejšího odvolacího soudu ze dne 25. 11. 2021, č. j. 20 Co 318/2021-842, přiznáno zadostiučinění ve výši 300 000 Kč, dále na Mgr. I. K., kterému byl rozsudkem zdejšího odvolacího soudu ze dne 8. 12. 2021, č. j. 62 Co 335/2021-403, přiznáno zadostiučinění v celkové výši 339 517 Kč, a na J. N., kterým bylo rozsudkem zdejšího odvolacího soudu ze dne 5. 4. 2023, č. j. 28 Co 410/2022-128, přiznáno zadostiučinění ve výši 550 000 Kč. Na této praxi nevidí odvolací soud nic protiústavního.
11. Za částečně důvodný však odvolací soud považuje nárok žalobkyně na náhradu ušlého zisku v důsledku toho, že jí rozsáhlá příprava na obhajobu nedovolovala sanovat výpadek z příjmu jinou výdělečnou činností. Odvolací soud v tomto směru považuje nález Ústavního soudu ze dne 30. 11. 2020, sp. zn. I. ÚS 922/18, za použitelný, i s ohledem na následný rozsudek soudu prvního stupně v tamější věci ze dne 17. 3. 2021, č. j. 37 C 40/2016-180, ve kterém soud prvního stupně, uvedl, že: *„vycházel z jeho daňového přiznání za rok 2014, kdy jeho čistý zisk činil 351 165 Kč. Soud vycházel ze stejného výpočtu jako žalobce, kdy po odečtení 20 dnů rádné dovolené dle § 212 odst. 1 zák. č. 262/2006 Sb., zákoníku práce a 9 dnech, kdy se nemohl žalobce z důvodu nezákonného trestního stíhání věnovat své práci, došel k částce 1 575 Kč za den. Kdyby to vynásobil 9, tak došel k ještě vyšší částce, než kterou žalobce požadoval, a to 14 175 Kč. Vzhledem k tomu že žalobce požadoval částku 13 741,60 Kč, soud žalobě v plném rozsahu vyhověl,“* (pozn.: odvolací soud se správností tohoto závěru nikdy přímo nezabýval, neboť žalovaná své odvolání proti vyhovujícímu výroku tohoto rozsudku vzala zpět, k čemuž odvolací soud usnesením ze dne 25. 6. 2021, č. j. 54 Co 239/2021-198, odvolací řízení zastavil).
12. Na ústním jednání dne 25. 4. 2022 proto odvolací soud doplnil dokazování kopiemi daňových přiznání za roky 2013 až 2019, vytištěnými z USB disku přiloženého žalobkyní k jejímu podání ze dne 26. 8. 2021 na č. l. 47 spisu. Z těchto přiznání zjistil, že za roky 2013 činil příjem žalobkyně od všech zaměstnavatelů 999 802 Kč, dále pak 920 694 Kč za rok 2014; příjmy ze samostatné výdělečné činnosti žalobkyně za toto období neuvádí. Za rok 2015 činil příjem od zaměstnavatelů 438 148 Kč, a čisté příjmy ze samostatné činnosti činily 76 366 Kč (příjmy 190 913 Kč, výdaje 114 547 Kč). V roce 2016 činil příjem od zaměstnavatelů 67 647 Kč, čisté příjmy ze samostatné činnosti pak 119 906 Kč (příjmy 299 764 Kč, výdaje 179 858 Kč). V roce 2017 činil příjem od

zaměstnavatelů 90 548 Kč, ze samostatné činnosti pak činil čistý příjem částku 135 291 Kč (příjmy 338 227 Kč, výdaje 202 936 Kč). V roce 2018 činil příjem od zaměstnavatelů 132 495 Kč, čistý příjem ze samostatné činnosti pak činil 160 773 Kč (příjmy 401 933 Kč, výdaje 241 160 Kč). Konečně za rok 2019 činil příjem od zaměstnavatelů částku 478 292 Kč, příjmy ze samostatné výdělečné činnosti žalobkyně neuvádí. Z uvedeného je zřejmé, že v roce 2013 dosáhla žalobkyně čistých příjmů 999 802 Kč, dále pak 920 694 Kč v roce 2014, 514 514 Kč v roce 2015, 187 553 Kč v roce 2016, 225 839 Kč v roce 2017, 293 268 Kč v roce 2018 a 478 292 Kč v roce 2019.

13. Odvolací soud v této souvislosti považuje výpočet žalobkyně ohledně počtu 640 hodin strávených přípravou k trestnímu řízení nad rámec ještě běžné přípravy na hlavní líčení a zpochybnění postupu rozhodujícího soudce za věrohodný a přiměřený tomu, jaký trest jí hrozil, jak rozsáhlé v něm bylo prováděno dokazování, vč. rozsahu dokazování, které žalobkyně musela navíc překontrolovat, jakož i pochybením, kterých se v něm orgány činné v trestním řízení dopustily. Odvolací soud postupem podle § 136 o. s. ř. považuje přitom za spravedlivé rozložit počet těchto hodin rovnoměrně ke každému roku trestního řízení, zahájeného v březnu 2013, aby tím byl určen podíl, jakým se nutnost této přípravy podílela na nemožnosti vynahrazení poklesu příjmů jinou výdělečnou činností. Nejeví se totiž věrohodné, že by žalobkyně strávila či byla nucena strávit celých několik let života jen a výlučně touto přípravou.
14. V letech 2013 až 2019 se počet pracovních dní v každém z těchto let pohybuje okolo 250 dní a tedy přibližně 2 000 pracovních hodin při průměrné pracovní době 8 hodin denně. Z celkových 640 hodin neboli 80 dní strávených výše uvedenou přípravou tak žalobkyně (po zaokrouhlení) strávila touto činností v každém ze šesti let průměrně 107 hodin neboli 13 dní; průměrně je tedy pokles příjmů a nemožnost nahrazení výpadku příjmů v důsledku nezákonného trestního řízení jen v poměru 5,33 % v každém roce.
15. Při výpočtu relevantního poklesu příjmu přitom odvolací soud vyšel z výpočtu průměrných příjmů podle průměru příjmů za roky 2013 (999 802 Kč) a 2014 (920 694 Kč), jaký použila i žalobkyně na s. 25 a 26 žaloby, tj. z částky 960 248 Kč. Je zjevné, že v letech 2013 a 2014 k žádnému průměrného poklesu dojít nemohlo, neboť tyto částky byly použity již pro výpočet tohoto průměru. V roce 2015 pak pokles příjmů oproti částce 960 248 Kč činil 445 734 Kč, dále pak 772 695 Kč v roce 2016, 734 409 Kč v roce 2017, 666 980 Kč v roce 2018 a 481 956 Kč v roce 2019 (viz bod 12 *in fine* odůvodnění tohoto rozsudku odvolacího soudu). Jak však již bylo uvedeno v bodu 14 odůvodnění tohoto rozsudku, nutnost přípravy a obhajoby na trestní řízení žalobkyni bránila jen v míře 5,33 % celkového pracovního času v těchto letech, zbytek času žalobkyně mohla jiné výdělečné činnosti věnovat. V důsledku trestního řízení tedy žalobkyni v roce 2015 ušlo 23 772 Kč (5,33 % z částky 445 734 Kč), podle obdobného vzorce pak dále 41 208 Kč v roce 2016, 39 166 Kč v roce 2017, 35 570 Kč v roce 2018 a 25 704 Kč v roce 2019. V této části je tedy požadavek na náhradu ušlého zisku důvodný co do 141 648 Kč. Ve větším rozsahu tedy odvolací soud považuje tento dílčí nárok za nedůvodný.
16. Konečně se soud prvního stupně zabýval nárokem na obhajobu, ve kterém soud prvního stupně vyhověl žalobě jen co do částky 21 296 Kč za čtyři úkony právní služby v původním trestním řízení, s tím, že nepovažoval za důvodné zvýšení odměny u přiznaných úkonů právní služby na trojnásobek podle § 12 advokátního tarifu, neboť složitost náročnosti těchto úkonů je již zohledněna v nastavení mimosmluvních odměn podle § 10 advokátního tarifu. Odvolací soud s tímto názorem souhlasí potud, že je pravdou, že mimořádné zvýšení náhrady odměny advokáta podle § 12 odst. 1 advokátní tarifu není namíste paušálně (s ohledem na náročnost trestní věci obecně), ale toto zvýšení „přichází do úvahy jen u těch úkonů právní služby, které splňují podmínky pro zvýšení mimosmluvní odměny. Dané ustanovení tedy nepředpokládá paušální zvýšení mimosmluvní odměny ve vztahu ke úkonům právní služby učiněným ve věci s určitou mírou náročnosti (ta je zohledněna v tarifní hodnotě stanovené podle § 8 až 10 advokátního tarifu a ve způsobu stanovení mimosmluvní odměny podle § 7 advokátního tarifu). Nelze přirozeně vyloučit, že všechny úkony právní služby v určité věci bude možné posoudit jako mimořádně obtížné, kupříkladu proto, že při nich bude muset advokát hovořit cizím jazykem nebo při nich bude muset vykládat cizí

*právo. Ani tato skutečnost však neznamená, že by bylo možné odhlédnout od charakteru jednotlivých úkonů právní služby a poskytnout za všechny tyto úkony mimořádné zvýšení mimosmluvní odměny paušálně,*“ (rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 30. 1. 2019, sp. zn. 30 Cdo 4016/2016, publikovaný pod č. 106/2019 Sbírky soudních rozhodnutí a stanovisek). Za úkon „časově náročný“ ve smyslu ustanovení uvedeného ustanovení lze považovat takový úkon, který bude vykonáván mimo stanovenou pracovní dobu advokátní kanceláře, tedy zpravidla v pozdních večerních a nočních hodinách, jakož i o sobotách, nedělích a svátcích (usnesení Vrchního soudu ze dne 8. 1. 2001, sp. zn. 1 To 2/2001, publikované pod č. 8/2002 Sbírky soudních rozhodnutí a stanovisek, část trestní). Odvolací soud tedy souhlasí, že není namístě mimořádné zvýšení odměny u každého úkonu v uvedené trestní věci, neboť nelze rozumně předpokládat, že by si každý jednotlivý úkon obhajoby v této věci vyžádal mimořádně náročnou přípravu.

17. Odvolací soud nicméně nesouhlasí ani s tím, že by toto mimořádně navýšení odměny bylo u všech úkonů obhajoby též vyloučeno, a má za to, že je namístě jej přiznat u odměny za hlavní líčení (resp. za přípravu na hlavní líčení) a za odvolání proti rozsudkům v trestní věci, u kterých lze mimořádně náročnou přípravu advokáta předpokládat. K obdobnému závěru se kloní též rozsudek odvolacího soudu ze dne 5. 4. 2023 ve věci obhajného ve obdobné trestní věci J. N. vedené pod sp. zn. 28 Co 410/2022, kde odvolací soud mimořádně navýšil na trojnásobek odměnu za dvě odvolání proti rozsudku v uvedené trestní věci (za jiné úkony obhajoby přitom nebylo mimořádné navýšení požadováno, tudíž k této otázce se odvolací soud v tamější věci nevyjadřoval).
18. Žalobce v tomto směru (na odměnu za každé dvě započaté hodiny strávené na hlavním líčení) účtuje na s. 8 až 20 odměnu za celkem 146 úkonů. Podle odvolacího soudu lze u těchto úkonů nad rámec již poskytnuté základní odměny 2 300 Kč za úkon přiznat a doplatit dalších 4 600 Kč coby mimořádnou odměnu za každý z uvedených úkonů právní služby na trojnásobek odměny ve smyslu § 12 odst. 1 advokátního tarifu, celkem tedy 671 600 Kč. Stejně postupoval odvolací soud u odměny za dvě odvolání proti rozsudkům v trestní věci, tj. i zde odvolací přiznal dalších 4 600 Kč za každé odvolání, celkem 9 200 Kč. U zbylých úkonů právní služby odvolací soud nepovažuje mimořádné navýšení odměny za důvodné.
19. Ze všech uvedených důvodů proto odvolací soud shledal, že na náhradě požadovaného ušlého zisku žalobkyni náleží celkem 141 648 Kč a na náhradě obhajného další částka 680 800 Kč, nad rámec soudem prvního stupně již přiznané částky 21 296 Kč. V uvedeném rozsahu tedy odvolací soud podle § 220 o. s. ř. změnil výroky I. a II. tak, jak je uvedeno ve výrocích I. a II. tohoto rozsudku odvolacího soudu, ve zbytku napadený rozsudek jako ve výroku věcně správný podle § 219 o. s. ř. potvrdil.
20. O náhradě nákladů řízení rozhodl odvolací soud podle § 224 odst. 1 a 2 ve spojení s § 142 a § 146 o. s. ř., a to v souladu s usnesením Nejvyššího soudu publikovaným pod č. 68/2018 Sbírky soudních rozhodnutí a stanovisek. Žalobkyně původně požadovala zaplacení částky 12 572 514,50 Kč. V části 6 616 641,80 Kč žalobkyně uplatňovala nárok na náhradu nemajetkové újmy způsobené trestním řízením, v této části však vzala žalobu zpět, k čemuž soud prvního stupně řízení podle § 96 o. s. ř. částečně zastavil. Žalobkyně proto ve smyslu § 146 odst. 2 o. s. ř. zavinila zastavení řízení v této části, ve které je však z pohledu určení míry (ne)úspěchu nutno vycházet nikoliv z posledně uvedené požadované částky, ale z částky 50 000 Kč vyplývající z § 9 odst. 4 písm. a) advokátního tarifu (viz rozhodnutí Nejvyššího soudu sp. zn. 30 Cdo 3378/2013). Co do nároku na ušlý zisk v důsledku ztraceného času žalobkyně uspěla co do částky 141 648 Kč z původně uplatňované částky 2 363 273 Kč, odvolací soud zde však postupoval podle § 136 o. s. ř. (viz body 13 až 15 odůvodnění tohoto rozsudku odvolacího soudu), a podle § 142 odst. 3 proto žalobkyně pro účely rozhodnutí o náhradě nákladů řízení uspěla co do 100 % z přiznané částky 141 648 Kč (viz rozhodnutí publikované pod č. 121/2017 Sbírky soudních rozhodnutí a stanovisek). Následně žalobkyně částečně uspěla ve výši 702 096 Kč (21 296 Kč přiznaných již soudem prvního stupně a dalších 680 800 Kč přiznaných odvolacím soudem) z požadované částky 916 514,50 Kč z titulu obhajného, a zcela neuspěla s nárokem na náhradu ušlého

zisku z titulu ušlých odměn za funkci radní uplatňovaným v částce 2 676 085,20 Kč. Pro účely rozhodnutí o náhradě nákladů řízení tedy celkový úspěch žalobkyně činí 843 744 Kč (21 296 Kč + 680 800 Kč + 141 648 Kč) z celkové částky 3 784 247,70 Kč (50 000 Kč + 916 514,50 Kč + 141 648 Kč + 2 676 085,20 Kč). Dílčí úspěch žalobkyně tedy činil 22,3 %, dílčí úspěch žalované 77,7 %, celkový úspěch žalované (po odečtení neúspěchu žalobkyně) tedy činí 55,4 %.

21. Převážně úspěšná žalovaná je tak na náhradě nákladů řízení oprávněná k 55,4% náhrady nákladů řízení, která se skládá z odměny 300 Kč podle vyhlášky Ministerstva spravedlnosti č. 254/2015 Sb. ve spojení s § 151 odst. 3 o. s. ř. za každý z úkonů vyjádření k žalobě ze dne 7. 9. 2021, za účast na ústním jednání před soudem prvního stupně dne 13. 7. a 21. 9. 2022, za závěrečný návrh ze dne 25. 11. 2022, a za účast na jednání před odvolacím soudem dne 25. 4. 2023, celkem 831 Kč (55,4 % z 1 500 Kč). O lhůtě k plnění bylo rozhodnuto podle § 160 odst. 1 o. s. ř. Při vyhlášení výroku III. tohoto rozsudku přitom omylem došlo k přehození žalované a žalobkyně, které bude napraveno samostatným opravným usnesením.

#### **Poučení:**

Proti tomuto rozsudku **lze** podat dovolání k Nejvyššímu soudu prostřednictvím soudu I. stupně ve lhůtě dvou měsíců ode dne jeho doručení, avšak jen za splnění podmínek a z důvodů stanovených v § 237 o. s. ř. - jestliže napadené rozhodnutí závisí na vyřešení otázky hmotného nebo procesního práva, při jejímž řešení se odvolací soud odchýlil od ustálené rozhodovací praxe dovolacího soudu nebo která v rozhodování dovolacího soudu dosud nebyla vyřešena nebo je dovolacím soudem rozhodována rozdílně, anebo má-li být dovolacím soudem vyřešená právní otázka posouzena jinak.

Proti tomuto rozsudku v části týkající se výroku o nákladech řízení **není** dovolání přípustné.

Praha 25. dubna 2023

**JUDr. Naděžda Zachystalová v. r.**  
předsedkyně senátu